

KATARÍNA ZÁHORSKÁ

SIROTINEC

SIROTINEC

KATARÍNA ZÁHORSKÁ

SIROTINEC

Táto kniha je fikcia. Príbeh je výtvorom autorkinej fantázie. A preto každá spojitosť so skutočnými menami, živými alebo mŕtvymi osobami, udalosťami či miestami je čisto náhodná.

Katarína Záhorská

Sirotinec

ilustrácie Michaela Boďová

obálka Miroslav Kulich

tlač Projects, s. r. o. – ExpresTlač

ISBN 978-80-570-2676-1 (print)

ISBN 978-80-570-2677-8 (PDF)

© Katarína Záhorská 2021

Venujem všetkým mojim spriazneným dušiam.

1. KAPITOLA

OPUSTENÝ KAŠTIEĽ PLNÝ DETÍ

V sirotinci, pri meste Cardiff, v štáte Wales, sa práve opustené deti prebúdzali k životu. Po búrke, ktorá v noci lámala stromy konečne vychádzalo slnko. Nik by nepovedal, že po takej upršanej noci bude na druhý deň slnečno.

Sirotinec sa nachádzal hlboko vo waleských horách. Len ťažko by ste naň natrafili pri bežnej prechádzke. Nikto nevie, prečo je tak ďaleko od verejnosti, ale nikoho to ani netrápi. Keď ľudia prejdú okolo neho, pomyslia si, že je to len ďalšia opustená budova bez kúska života. Avšak pravda je iná.

Bývalý kaštieľ s tromi vežičkami, zničenou strechou a olúpanou omietkou, skrýval nejedno tajomstvo.

Kaštieľ svojím výzorom naozaj nepríťahoval pozornosť. Zarastená záhrada plná krovia, hrdzavá brána, rozbitý chodník a zdemolované schody, ktoré viedli ku vchodovým dverám. Niektoré okná boli rozbité, iné mali dokonca mreže. Kaštieľ ľudí skôr odpudzoval, ako priťahoval. Už na prvý pohľad vyzeral desivo, ale nikto by nepovedal, že vo vnútri žije pár malých dušičiek bez rodičov. Tieto deti boli odkázané na život v tomto prostredí, pretože nemali nikoho, kto by sa o ne postaral. Rodičia im buď zomreli, alebo sa k nim nepriznávali a rodina ich nechcela. Ťažký život ich však ešte len čakal, keď ich zavreli do sirotinca Cardhill. Nikto netušil, čo sa odohráva za múrmi tejto starej budovy, iba oni sami. A to bolo na tom to najhoršie a najdesivejšie. Nikto tým deťom nemohol pomôcť. Alebo mohol, ale nechcel?

Písal sa rok 1995. Ako každé ráno, o šiestej prišli opatrovatel'ky zobudiť všetky deti. Na päťdesiat detí bolo päť opatrovateliek. Nebolo jednoduché starať sa o tieto deti, keďže väčšina z nich bola deprimovaná, pretože stratili rodičov. Niektoré deti jednoducho rezignovali, lebo stratili nádej v živote. Avšak prísne opatrovatel'ky dokázali vychovať aj to najhoršie dieťa. Veková kategória detí sa pohybovala od troch do sedemnástich rokov.

V dospelosti by mali podľa všetkého deti začať nový život a odísť odtiaľ. No to nebolo také zrejmé, pretože v tom bol jeden háčik. Jeden veľký háčik.

Vo veku osemnástich rokov zo sirotinca odišlo iba jedno dievča. Ostatné deti, ktoré dovŕšili dospelosť, zmizli. Nevedno kam, ale už o nich nikto nikdy nepočul. Verejnosť to neriešila, obyvatelia Cardiffu zamlčali každý jeden detail, aj keď niečo o tých udalostiach tušili. A tým bol ten problém pre všetkých vyriešený. Cardhill bol jednoducho pre ostatných tabu.

Opatrovateľka Julie vstúpila do izby, kde spávali tie najstaršie dievčatá, vo veku jedenásť až sedemnást' rokov. Ostatné, mladšie dievčatá mali izbu spolu. Majiteľ Cardhillu nechcel utrácať peniaze na prerábanie celého kaštieľa, a tak sa museli uspokojiť so štyrmi izbami pre deti, kuchyňou, spoločenskou miestnosťou, dvomi izbami pre opatrovatel'ky a dvomi kúpeľňami. Nikto sa síce nest'ážoval, ale všetci dobre vedeli, že podmienky sú stiesnené. Dospievajúce deti potrebovali viac súkromia, hlavne dievčatá, a takto ho mali minimum.

Dievčatá ešte ležali na posteliach, ale hneď, ako začuli buchnutie dverí na izbe vstali a začali si postieľať posteľe. Za ten čas v Cardhille sa naučili

slušnostiam a všetkému, čo si tam môžu a nemôžu dovoliť. Aspoň väčšina. Vlastne, nemohli si dovoliť nič, iba byť ticho a poslúchať na slovo.

Najstaršie z dievčat, Amelia a Katie, mali na starosti malé dievčatká. Museli ich umyť, obliecť a aj nakŕmiť. Mali to robiť opatrovatelky, no robili to ony. Veľmi im to ale nevadilo, pretože sa všetci medzi sebou brali ako súrodenci.

Amelia mala šesťnásť rokov, v sirotinci bola štyri roky. Rodičia jej zomreli po požari v ich dome, ona bola práve vtedy v škole. Starých rodičov už vtedy mala mŕtvych a zvyšná rodina ju nechcela. A tak ju poslali v dvanástich do tohto pekla.

Katie mala pätnásť, v sirotinci bola dva roky. Od malička bola vychovávaná adoptívnymi rodičmi a keď aj tí zomreli, nemala už nikoho iného. Sociálna starostlivosť ju automaticky poslala sem.

Nikto zo sociálnej starostlivosti neriešil podmienky v Cardhille, čo bolo zaujímavé. Táto budova určite nebola vhodná na vychovávanie malých detí. Zatuchnuté steny, plesnivé podlahy a stropy, ťažký vzduch. Špinavé a plesnivé kúpeľne, teplá voda tiekla iba niekedy. Nikto to však neriešil. Všetci boli radi, že majú o pár starostí menej so sirotami.

Amelia práve obliekala trojročnú Mary, keď vošla do izby opatrovatelka Julie a sadla si na posteľ.

„Amelia, rob to rýchlejšie. O pár minút sú raňajky a Mary ešte nie je oblečená. A navyše, už by si ju mala naučiť, aby sa obliekla sama. Je už dosť veľká a v našom sirotinci nestrpíme nešikovné deti. Má tri roky, najvyšší čas. Čím dlhšie to budeš robiť, tým menej času máte na raňajky. Obidve,“ rázne

povedala Julie. Postavila sa, ale ešte sa otočila na Ameliu. „A keď už sme pri tom, kde je Katie? Nemala náhodou obliekať Sally?“

„Prepáčte, poponáhľam sa. Katie už Sally obliekla a obe išli do kuchyne na raňajky,“ odvetila Amelia.

„No prosím. Katie je od teba mladšia, je tu o dva roky menej ako ty a je šikovnejšia! Amelia, prosím ťa, zobud' sa, lebo takto to ďalej nepôjde. Už polhodinu obliekaš jedno decko! Pohni sa, o päť minút nech si v kuchyni. Čaká na vás robota.“ Julie odišla a Amelii vyhrkli z očí slzy. Nezvládala taký veľký nátlak od opatrovateliek. Starat' sa o najmladšie deti sa mali predsa ony a nie iné deti.

Amelia zaplietla Mary malý vrkôčik z jej jemných tmavých vlásokov, vzala ju za ruku a spolu kráčali do kuchyne. Nenávidela stravovanie v jedálni, boli tam všetci a nedalo sa tam hýbať. Na stoloch ich čakalo iba suché pečivo a syr. K tomu dostali čaj z bylín, ktoré rástli v blízkosti sirotinca. Bylinky vždy zbierali dievčatá a odovzdali ich kuchárkam. Tie im z nich potom uvarili čaj.

Amelia si sadla pri Katie so slzami v očiach.

„Mia, hovorím ti, aby si sa nezašivala. Ony ťa budú týrať ešte viac, keď si nebudeš plniť svoje povinnosti. Jasné, že im je podozrivé, keď polhodinu obliekaš jedno dieťa. Ved' aj chalani to majú skôr.“

„Katie, nenávidím to tu. Musíme sa odtiaľto dostať,“ povedala Amelia.

„Ved' o dva roky odídeme. Neboj sa.“

„Naozaj? Nebola by som si tým taká istá, stadiaľto sa dostalo von len jedno dievča. A aj to má výpadky pamäte.“

„Prestaň. My normálne odtiaľto v osemnástich odídeme a hotovo,“ trvala

na svojom Katie.

„Si tu kratšie ako ja, si naivná." Katie klamala samu seba, veľmi dobre vedela, že sa odtiaľ nikdy nedostanú. Nahovárala si, že možno sa to všetko nejako vysvetlí. Stále dúfala, že sú to iba chýry a v dospelosti všetci odtiaľ odídu do sveta. Aj ona tu prežila veci, ktoré sa nedali vysvetliť a aj tak stále naivne verila, že to všetko nie je pravda.

Niečomu takému nedá len tak veriť. Niektorí si nechcú pripustiť, že je to realita. Iní si myslia, že sa im to iba sníva. No sú tam aj takí, ako Amelia. Takí, ktorí si plne uvedomujú, aká je pravda.

„Máš pravdu, som naivná. Viem, čo sa tu deje a viem, že sa odtiaľto dostaneme len veľmi ťažko,“ povedala napokon Katie.

Keď zjedli raňajky, dievčatá museli pospratávať špinavý riad a umyť ho. Chlapci zatiaľ išli ponosiť drevo a zakúriť. Už len na tomto bolo vidieť, že to nebol obyčajný sirotinec, pretože v takom by deti nemuseli pracovať a robiť všetko za dospelých.

Po robote mali deti chvíľu voľna, cez ktoré sa štyria najlepší kamaráti, Amelia, Katie, Jacob a Christian, išli prejsť do lesa. Chodievali tam radi, aj keď to bolo zakázané. Waleské lesy boli pusté a ľahko sa v nich dalo stratiť. Ale keby sa niekto pokúsil ujsť, ďaleko by sa nedostal. O pár stoviek metrov ďalej bol bezpečnostný plot, ako všade v okolí kaštieľa. Ani jedno z detí nesmelo za brány kaštieľa.

Štvorica kamarátov kráčala popri potôčiku v lese. Slnko pražilo, ale v lese bolo cítiť vlhkosť a slnko vykúrkalo iba spoza medzierok medzi stromami.

„Myslíte, že tie chýry o Cardhille sú pravdivé?" nadhodil Jacob. Jacob prišiel do Cardhillu len nedávno, zomrel mu posledný žijúci príbuzný. Jeho

babka, ktorá pre neho znamenala až príliš veľa. O sirotinci toho ešte mnoho nevedel, ale za ten krátky čas si všeličo vypočul.

„Aké myslíš? To, že tu s nami opatrovatel'ky zametajú a zneužívajú nás? To, že tu straší a iba jedna baba sa odtiaľto dostala ako plnoletá?" odsekol Christian.

„Áno, to mám na mysli."

„Je to pravda, Jacob. Christian by ti o tom vedel veľa porozprávať, je tu už sedem rokov. Dievča, ktoré sa dostalo von, Bella, bolo iné. Mala akúsi auru, nejakú ochranu pred týmto všetkým. Nikto nechápe, ako to dokázala urobiť a čo to z nej vyžarovalo, no bolo to tak. Nikomu sa nepodarilo siahnúť na ňu. Napokon odtiaľ ušla. Má síce výpadky pamäte a o situácii v Cardhille nechce rozprávať, ale niekde v hĺbke mysle si určite všetko pamätá," odvetila Amelia.

„To naozaj, Amelia? Myslel som si, že sú to len vymyslené klebety."

„Jacob, ty nevidíš čo sa tu deje? To vidno aj zvonku a nie ešte keď si tu zavretý. Nikto to nerieši, nikto nás nikdy nezachráni. Je to tak a mali by sme sa s tým zmieriť. Nie je šanca, aby sme sa odtiaľto dostali my. Na Belle bolo na prvý pohľad vidno že ona je iná. Nebola ako my a práve preto sa jej podarilo uniknúť," nahnevane povedala Amelia.

„A čo sa stalo..." zamyslel sa Jacob, „s ostatnými ľuďmi, ktorí mali osemnásť?" Všetci traja znepokojene pozreli na Jacoba.

„Neviem, či to chceš počuť. Sú rôzne teórie ale nikto nepozná pravdu. Nemali by sme sa o tom rozprávať, pretože to bude ešte ťažšie," povedala Katie. Jacob sa tváril vyplašene a mal aj prečo. O rok ho čakala osemnásťka a nevedel, čo sa s ním stane.

„Katie má pravdu. Nebavme sa o tom. Keby máme rozoberať celú históriu

sirotinca a všetky problémy kaštieľa, museli by sme tu byť ešte týždeň. Jacob, nechcem, aby si sa teraz vystrašil. Jednoducho sa s tým musíš vysporiadať a priveľmi to neriešiť," žmurkla Amelia. Jacob sa už teda nevypytoval. Sadli si na veľké balvany, ktoré boli pri potôčiku a namáčali si bosé nohy do vody. Deti v sirotinci nepoznali pekné oblečenie, či topánky. Dievčatá nosili biele čipkované šaty s dlhým rukávom a mali bosé nohy. V prípade zimy alebo škaredého počasia mali povolené šľapky a nosili staré kabáty. Chlapci museli mať oblečené biele nohavice a tričká. Nohy mali takisto bosé a v zlom počasí mali šľapky. Šetrili na nich na všetkom, takže aj na oblečení.

O pár minút ich už hľadala opatrovatelka Emma. Bola zo všetkých opatrovateliek najmladšia a najpríjemnejšia.

„Katie! Amelia! Jacob! Christian! Podťte sem, nebehajte po tom lese, koľkokrát vám to mám ešte povedať? Je to nebezpečné!" vykrikovala Emma. Štvorica vyšla z lesa a pozreli na ňu. Pribehla k nim a vyčítavo na nich pozrela.

„Ako to vyzeráte? Ste najstarší a robíte najviac hlúpostí. Amelia, pozri sa na tvoje šaty. Nedávno som ti ich prala a už sú opäť celé od blata! Vy ste nepočuli, že v noci bola búrka? Nedomysleli ste si, že bude v lese mokro? Podťte, rýchlo sa prezlečte, kým vás neuvidí niekto iný. Máte jedno šťastie, že som vás našla ja a nie Julie alebo Grace." Amelia a Katie sa na seba nahnevane pozreli. Liezlo im na nervy to, že nemali žiadnu slobodu a nemali ani trochu súkromia. Aj keď sa niekam zašili, i tak ich o chvíľu našli. Nič nemalo v Cardhille zmysel. Čas tam plynul pomaly, no zbytočne. Raz za čas sa opýtali Emmy na to, aký je dátum. Chceli vedieť, koľko času im ešte ostáva do osemnástych narodenín. Všetci sa toho veku obávali, ale zároveň sa na to tešili. Niektorí z nich si radšej priali smrť, ako byť v sirotinci. K deťom ako

boli oni by sa mali ľudia správať úctivo a milo za to všetko, čo si prežili a nie ich ešte viac trápiť. Žiaľ, v tej dobe ostávali niektoré veci utajované a neriešené.

Emma spolu so štvoricou sirôt išli do kúpeľne. Emma zamkla a nahnevane na nich pozrela.

„Na čo čakáte? Rýchlo sa dajte do poriadku, kým vás takto niekto neuvidí.“

Večer, o ôsmej, keď už boli deti najedené, sedeli Amelia, Katie, Jacob a Christian v spoločenskej miestnosti na gauči. Do pol desiatej museli byť v posteliach a do desiatej museli mať zhasnuté a byť ticho. Nuž, také boli pravidlá.

„Mám ešte otázku,“ ozval sa Jacob.

„Jacob, nepýtaj sa už. Vieš všetko podstatné a ak sa budeš pýtať, bude to ešte horšie. Nemysli na to, pretože tie veci vidíš iba keď chceš,“ odvrkla Katie.

„Aké veci?“ nerozumel Jacob.

„Zvláštne veci. Jednoducho také, aké by sa diať nemali. Nepýtaj sa na to, naozaj. Teraz na to budeš myslieť a potom tie veci uvidíš. Pokiaľ na to nemyslíš a nechceš ich vidieť, nič sa nestane. Ver mi, viem o čom hovorím,“ upozorňovala Jacoba Amelia.

„Má pravdu, Jacob. Ver jej. Na nič sa nepýtaj,“ usmial sa Christian. Jacob vyzeral, že desivú pravdu nevie pochopiť a zniest'. Mal vyplašený výraz a neustále bol zamyslený. Bolo vidno, že v sirotinci si toho ešte veľa nezažil.

Bola pustá noc. V chlapčenskej izbe už dávno všetci spali. Až na Jacoba. Ten nemohol prestať myslieť na to, čo sa dozvedel. Pri premýšľaní ho vyrušili hlasy spoza dverí. Spoznal hlas opatrovateľky Julie a nejaký mužský hlas.

„Včera tu bola sociálka a videli stav kaštieľa. Nepôjde to takto donekonečna. Nejde tajiť všetky tie incidenty čo sa tu dejú. A navyše, nie sú spokojní s tým, v akom prostredí vyrastajú naše deti," povedal muž.

„Viem, Daniel. Ale čo budeme robiť? Pýtali sa na to, kde sú všetky deti, ktoré od nás odišli?" vystrašeným hlasom sa opýtala Julie.

„Pýtali sa a nevedel som, čo im mám povedať. Nakoniec som povedal, že väčšina odišla do iných štátov," odvetil mužský hlas.

„A uverili ti to?"

„Neviem. Dúfam, že áno. Ale nepôjde to takto navždy. Máme tu ešte päťdesiat detí a čo povieme? Že všetky odišli do iného štátu? To nevyjde."

„Hm. Kto má najbližšie k osemnástke?"

„Ten nový, Jacob Whiles."

„O ňom nikto ani vedieť nebude, nemaj strach. Potom už niečo vymyslíme." Jacobovi sa rozbúšilo srdce a zatočila sa mu hlava. Nemohol uveriť tomu, čo práve počul. Čakal ho ešte ťažký osud, o tom niet pochýb. Rozhodol sa, že na ďalší deň sa o tom porozpráva s jeho kamarátmi. To, že si tam všetci rozumeli, bola jediná výhoda bývania v Cardhille.

Nadránom sa Jacob opäť prebudil na zvláštne zvuky z chodby. Znelo to, akoby sa tam naháňalo niekoľko detí, čo bolo však nemožné. Jacob jasne počul detský chichot a kroky. Vyľakalo ho to, ale upokojilo ho to, že v miestnosti bolo ďalších jedenásť chlapcov a nemusí mať taký strach.

2.KAPITOLA

ZVLÁŠTNE INFORMÁCIE

Na ďalší deň sa Jacob stretol na raňajkách s Christianom, Ameliou a Katie. Videli na ňom, že je nevyspatý a má vačky pod očami.

„Jacob, hovorili sme ti, aby si na to nemyslel. No hovor, čo si videl alebo počul?“ vzdychla Katie.

„Počul som nejakého chlapa a Julie rozprávať sa o mne,“ potichu povedal Jacob.

„Čo prosím? Tak toto ma zaujíma,“ nechápala Amelia. Jacob im vyrozprával to, čo v noci počul. Aj o deťoch na chodbe.

„Ach, áno, Jacob, budeš to mať ťažké. Ten chlap bol určite Daniel Greys, majiteľ. Ešte si nemal tú česť sa s ním stretnúť?“

„Zazrel som ho, myslím. Ale osobne som s ním nebol.“

„Tak to buď rád,“ usmiala sa Amelia.

„My nevieme, čo presne sa stane v deň tvojej osemnástky, ale aj nás to čaká. A čo sa týka tých detí, to nie je nič neobvyklé. Je to tu na dennom poriadku.“

„Prečo práve deti? Čo sa tu stalo, keď tu strašia deti?“

„V tomto kaštieli kedysi bývala jedna bohatá rodina. Volali sa Newsannovci. Mali päť detí, štyri dievčatá a jedného chlapca, ten bol najstarší. Ich rodičia neboli bohvieakí, deti ich veľmi nezaujímali a na všetko mali opatrovatelky a sluhov. Veď ako každá bohatá rodina. Ten ich najstarší syn,

Stephen, sa v jeden večer veľmi pohádal s rodičmi, a zabil ich. Pokračoval aj vraždou svojich súrodencov, no nakoniec taký tlak a výčitky nemohol zniesť, a tak zabil aj sám seba. Keď o rodine vonku nikto dlho nepočul, policajti navštívili kaštieľ a všetkých našli mŕtvych. Pochovali ich, kaštieľ sčasti prerobili a odkúpil ich majiteľ Cardhillu. Založil sirotinec, najprv tu bolo iba pár detí, no potom sem začali posielat' detí aj z iných štátov. A preto nie je nič neobvyklé, keď počujeme alebo vidíme malé deti." Jacob stratil reč.

„A to je jediné, čo sa tu deje?" opýtal sa Jacob.

„To nie je ani zďaleka jediné, čo sa tu deje. Tento sirotinec je plný tajomstiev, na všetko prídeš časom," odvetil Christian.

„A vám to je jedno?" stále nechápal Jacob.

„Ty zistíš, že odtiaľto niet úniku. Nič nevyriešime ak sa o tom budeme baviť, akurát to bude ešte horšie," povedala Amelia.

„Verte či nie, ja to len tak nenechám. Pred mojimi narodeninami skúsím vymyslieť niečo, čím by som pomohol tomuto sirotincu a oslobodil všetky deti vrátane seba. Nenechám to len tak." Katie, Amelia a Christian sa na seba s úškrnom pozreli.

„Aj my sme sem prišli s takým odhodlaním ako ty. A pozri, ako sme dopadli. Nič z toho, čo sme naplánovali nevyšlo a ani to nikdy nevyjde. Proste sa musíme zmieriť s naším osudom, tak to je. Jacob, nemal by si robiť hlúposti. Kašli na to, dobre?"

„Ako môžem na to kašľať? Ako môžete byť takí pesimistickí? Nič nie je stratené a odtiaľto sa musí dať nejako dostať! Nič nie je nemožné a ak sa dáme dokopy, zvládneme to. Prosím vás, máme celý život pred sebou."

„Celý život? Máš na mysli tých posledných pár mesiacov, kým budeme

dospelí? Jacob, toto proste nemá význam."

„Ak sa budete správať takto, jasné že nič nevyjde. Viete čo, ak chcete, môžete tu trčať aj do osemdesiatky ale ja tu neostanem," odsekol Jacob a odišiel od kamarátov.

Zvyšná trojica sa na seba neveriacky pozrela. „On nie je normálny. Toto nedopadne dobre a Jacobovi sa niečo stane, už to vidím," vzdychla si Katie.

„Pokož, Katie. Nestresuj hned', nič sa nedeje. Sú to iba prvé dojmy, ale jeho to prejde, tak, ako to prešlo nás," pokojne odvetila Amelia. Christian sa nepríjemne zaškeril.

Títo mladí ľudia, ktorí boli už dlho v sirotinci si zvykli na drsné podmienky a nenamietali. Boli radi, že majú vôbec nejaké jedlo a posteľ. Ale hlavne si vážili, že majú jeden druhého. Aj keď, niekedy sa v sirotinci diali také veci, že z kaštieľa vyžarovala zlá energia a tá prechádzala na deti. Nie jeden raz sa stalo, že hocijaké dieťa sa zobudilo so zlou náladou a vyzeralo ako posadnuté démonom. Po nejakom čase to prešlo, alebo to dieťa zmizlo. Len tak. Bez toho, aby to niekoho zaujímalo či trápilo. Naposledy, pred dvomi rokmi bolo v sirotinci dieťa, malý päťročný chlapec menom Billy. Jeho rodičia zmizli za záhadných okolností, proste sa vyparili a Billy ostal doma sám. Našla ho sociálka po nejakom čase, keďže prestal chodiť do škôlky a jeho rodičia do práce. Automaticky ho uznali za sirotu a jeho cesta skončila v Cardhille. Billy si nerozumel s ostatnými deťmi, s opatrovatelkami sa vôbec nerozprával. Bol tichý, nič nechcel robiť a odmietal akékoľvek práce. Veľakrát dostal trest, ale nič nepomohlo. Nevedel sa vyrovať so stratou rodičov.

Avšak, chlapec nikdy nebol agresívny a nerobil zle iným deťom. Jedno ráno sa ale zobudil s pochmúrnou náladou a keď ho opatrovatelka prišla zobudiť,